

F. t. l. vedr. beskatningen af pensionsordninger m.m.

ladelse til at drive forsikringsvirksomhed her i landet ved direkte tegning af forsikringer.

Livsforsikringsvirksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed her i landet som fri udveksling af tjenesteydelser, er ikke etableret her, og selskaberne er dermed ikke realrenteafgiftspligtige. Efter de foreslåede regler i pensionsbeskatningsloven indrømmes der ikke fradragsret for indbetalinger til forsikrings-selskaber, der ikke er realrenteafgiftspligtige. Det betyder, at fradragsberettigede ordninger oprettet i livsforsikrings-selskaber altid er undergivet realrenteafgiftspligt.

I realrenteafgiftslovens § 2, stk. 1, nr. 2, foreslås en tilsvarende præcisering for forsikrings-selskaber, der har en lukket bestand af livsforsikringer fra et likvideret livsforsikrings-selskab.

Til § 3

Til nr. 1 og 2.

Efter de hidtidige regler har danske forsikrings-selskaber som hovedregel skulle erlægge stempelafgift her i landet, når de livsforsikrede udenlandske forsikringstagerer eller personer. Stempelpligten indtrådte ved forsikringsdokumentets oprettelse.

Bestemmelserne i 2. livsforsikringsdirektivets artikel 25 fastslår, at der kun må opkræves indirekte skatter og lignende afgifter i det EF-land, hvor forpligtelsen består.

Det foreslås derfor at ændre stempeloven således, at stempelpligten for forsikringsdokumenter vedrørende direkte livsforsikringer indtræder ved dokumentets oprettelse, når forpligtelsen består her i landet. Stempelpligten indtræder uanset, hvor dokumentet oprettes.

Forslaget medfører både en begrænsning og en udvidelse af den hidtidige stempelafgiftspligt. Begrænsningen består i, at der ikke længere skal betales stempelafgift, når forpligtelsen for et forsikringsdokument vedrørende en direkte livsforsikring, der underskrives her i landet, består i et andet EF-land. Udvidelsen består i, at der for samtlige forsikringsdokumenter vedrørende direkte livsforsikringer, hvor forpligtelsen består her i landet, skal betales stempelafgift, dvs. at det er uden betydning i hvilket land de oprettes.

Ved udtrykket »en forpligtelse« forstår, jf. direktivets artikel 2 d en forpligtelse i en af de former for forsikring eller virksomhed, der er nævnt i 1. livsforsikringsdirektivets artikel 1.

Ved udtrykket »forpligtelsen består her i landet« forstår, jf. direktivets artikel 2 e, som hovedregel – for *juridiske personer*, at den virksomhed, som for-

sikringsaftalen vedrører, er beliggende her i landet,

– for *fysiske personer*, at forsikringstageren har sin sædvanlige bopæl her i landet.

Finanstilsynet har udgivet en rapport om gennemførelsen af EF's 2. livsforsikringsdirektiv. Det fremgår heraf side 12-13:

»Inden for EF foreligger fri udveksling af tjenesteydelser på livsforsikringsområdet, når den medlemsstat, hvor forpligtelsen består (forsikringstagerens sædvanlige bopælsland), er forskellig fra den medlemsstat, hvor det etablerede forretningssted, der påtager sig forpligtelsen, er beliggende (direktivets artikel 2, litra e). Det etablerede forretningssted kan enten være det vedtægtsmæssige hjemsted (primær etablering) eller en etablering i form af et agentur eller en filial (sekundær etablering) i en anden medlemsstat (direktivets artikel 2, litra c, jf. artikel 3).

Bestemmelsen om, hvad der skal forstås ved «den medlemsstat, hvor forpligtelsen består» (artikel 2, litra e), tjener således til at afgøre, hvornår der er tale om tjenesteydelsesvirksomhed over grænserne.

En livsforsikringsaftale kan f.eks. indgås enten af en enkelt forsikringstager for sit eget vedkommende, af en gruppe af personer eller af en arbejdsgiver med henblik på dækning af en større gruppe arbejdstagerer eventuelt med bopæl i flere medlemsstater. En forpligtelse anses som hovedregel for indgået i den medlemsstat, hvor forsikringstageren har sin sædvanlige bopæl, eller hvis forsikringstageren er en juridisk person i den medlemsstat, hvor denne juridiske persons virksomhed, som forsikringsaftalen vedrører, er beliggende. Denne regel er fastsat ud fra praktiske hensyn og ønske om at beskytte forsikringstageren, idet forsikringsaftalen herefter som hovedregel vil være undergivet forsikringstagerens hjemlands lovgivning. En erklæring optaget i Rådets mødeprotokol til præcisering af artikel 2, litra e, fremhæver, at når en forsikringsaftale dækker flere forpligtelser fordelt på flere medlemsstater, bestemmes medlemsstaten, hvor forpligtelsen består individuelt i medfør af bestemmelserne i artikel 2, litra e.

Som et eksempel indebærer dette ved gruppeforsikringsaftaler, hvor et multinationalt selskab med hjemsted i Danmark ved aktiv tjenesteydelsesvirksomhed med et belgisk forsikrings-selskab indgår en aftale dækkende de ansatte i selskabets virksomhed i Danmark, England og Frankrig, at forpligtelsen efter artikel 2, litra e), antages at bestå i Danmark, England og Frankrig med deraf følgende mulighed for, at disse landes privatretlige lovgivning kan finde anvendelse som følge af lovvalgsreglerne i artikel 4, jf. dog nedenfor.